

Arrest

nr. 123 385 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 23 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DECALUWE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een jongeman van Peul-etnie, Moslim en met de Guineese nationaliteit. U bent op 5 mei 1993 geboren in Conakry als zoon van M. L. B. (...) en M. D. (...). Na de dood van uw vader in 2006 tot aan uw arrestatie op 14 september 2012 woonde u samen met uw moeder en drie broers in Dar es-Salaam II, Ratoma (Conakry).

Tot uw 19e ging u naar het Lyceum en u bereikte daar de twaalfde klas. Op deze school ontmoette u uw latere vriendin, A. C. (...). Jullie leerden elkaar kennen op een schoolfeest georganiseerd op 31 december 2010. A. (...) vertelde u dat zij op 16 jarige leeftijd tegen haar wil was uitgehuwelijkt door haar vader. Zowel haar vader, broers als echtgenoot zijn militairen.

De echtgenoot van uw vriendin, I. N. (...), is een luitenant in de Aviation Militaire. Als militair moet hij regelmatig op missie. Daardoor is hij vaak drie tot vier maand weg om dan opnieuw een maand thuis te

zijn. Uw vriendin deelde de planning van haar man met u zodat jullie in zijn afwezigheid jullie geheime relatie konden organiseren. Jullie zagen elkaar op school, gedurende het hele weekend (wanneer haar man op missie was) en u bleef ook regelmatig bij haar slapen in het huis van haar man in Coya, Conakry.

In augustus 2012 vertelde uw vriendin u dat zij al twee maanden niet ongesteld was geworden. U vroeg haar een dokter te raadplegen, maar zij stelde voor om nog een maand te wachten aangezien ze wel vaker laat was. Vervolgens had u gedurende enkele weken geen contact met uw vriendin. Wanneer u haar uiteindelijk belde, vertelde zij u dat haar man was teruggekomen van zijn missie. Later hoorde u van uw vriendin dat haar man haar had meegenomen naar het hospitaal, waar de dokter had bevestigd dat uw vriendin zwanger was. De echtgenoot van A. (...) was er van overtuigd dat hij niet de vader van het kind kon zijn. Samen met haar vader zette hij uw vriendin onder druk totdat zij uiteindelijk opbiechtte dat u de vader was.

U kreeg een convocatiebevel van de gendarmerie bij u thuis, maar op aanraden van uw vriendin en moeder besloot u hier geen gevolg aan te geven. Daarop zijn de militairen op 14 september naar uw woonplaats gekomen om u te arresteren. Uw moeder, die op dat moment aan het koken was, werd door de militairen geslagen en overgoten met kokend water. Zij overleed aan de gevolgen van haar verwondingen. U werd gearresteerd en naar de gendarmerie van Hamdallaye gebracht. De man van uw vriendin en haar broers bevonden zich in de gendarmerie bij uw aankomst en u werd mishandeld en gefolterd.

Op 12 oktober 2012 wist u te ontsnappen met de hulp van commandant M. C. S. (...), gecontacteerd door uw oom langs vaders kant. Deze militair smokkelde u uit de gevangenis en bracht u naar uw oom. U was ziek als gevolg van uw verblijf in de gevangenis, maar de militair verbood uw oom om u naar een ziekenhuis te brengen. In de plaats daarvan werd u behandeld door een traditioneel geneesheer. Uw oom oordeelde dat uw situatie te gevaarlijk was en bracht met hulp van de militair alles in gereedheid voor uw vlucht. Er werd u een Guinees paspoort bezorgd met daarop uw eigen naam en foto.

Op 18 november 2012 reisde u met een vlucht van Brussels Airlines van Conakry naar Brussel en op 19 november 2012 vroeg u asiel aan.

Sinds uw verblijf in België hebt u enkel nog contact met uw oom, dit ongeveer één keer per maand en de laatste maal in oktober 2013. Uw oom vertelde u tijdens dit laatste gesprek dat uw huis werd geblokkeerd en geconfisqueerd door de vader van uw vriendin als compensatie voor het feit dat u haar toekomst zou hebben kapot gemaakt.

Het laatste contact tussen u en uw vriendin dateert van voor uw arrestatie op 14 september 2012. Zij verbleef op dat moment bij haar ouders, waar haar echtgenoot haar had achtergelaten sinds hij op de hoogte was van haar buitenechtelijke relatie en zwangerschap. In uw afwezigheid is uw vriendin bevallen van jullie kind. De precieze geboortedatum of het geslacht van de baby kent u niet.

U vreest om bij terugkeer naar Guinee vermoord te worden door de man, vader en broers van uw vriendin, allen militairen.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: een geboorteakte op naam van B. M. B (...), afgegeven op datum van 15/05/1993 en een convocatiebevel van de gendarmerie van Hamdallaye op datum van 10/10/2012.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. De reden daarvoor is dat er hoegenaamd geen geloof gehecht kan worden gehecht aan uw verklaringen als zou u de man en de familie van uw vriendin A. (...) vrezen als gevolg van haar zwangerschap.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt vooreerst in ernstige mate aangetast door flagrante verschillen tussen uw initiële verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw vluchtrelaas tijdens het gehoor bij het CGVS. Zo liet u in de familiesamenstelling bij DVZ na om de relatie met uw vriendin te vermelden, gaf u aan kinderloos te zijn en stelde u bovendien dat uw moeder, M. D. (...), nog in leven is (Samenstelling van Familie DVZ 05/12/12). Deze feiten, de relatie met uw vriendin, haar zwangerschap en de moord op uw moeder door uw vervolgers, waarvan u reeds in Guinee op de hoogte zou zijn geweest (Gehoor CGVS, p. 21, 22, 23), zijn echter kernelementen van uw verhaal. De tegenstrijdigheden op dit vlak hebben dan ook een ernstige impact op de algemene geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. U slaagt er bovendien niet in om enige gegronde reden aan te halen voor deze tegenstrijdigheden. Wanneer u bijvoorbeeld werd gevraagd hoe het kwam dat u in de familiesamenstelling hebt opgegeven dat uw moeder nog in leven is, verklaarde u simpelweg dat deze vraag u niet is gesteld (Gehoor CGVS, p. 23). U hebt deze familiesamenstelling echter ondertekend en bij het begin van uw gehoor op het CGVS vermeldde u ook dat dit gesprek goed is verlopen (Gehoor

CGVS, p. 3). Het feit dat u niet enkel de dood van uw moeder maar ook uw vriendin en kind niet hebt vermeld bij DVZ, u zelf aangaf dat dit gesprek goed is verlopen en u uw verklaring bovendien ook ondertekend hebt, maakt uw bewering dat men heeft nagelaten om u deze vraag te stellen volstrekt ongeloofwaardig.

De geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten wordt verder ondermijnd door de vage, lacunaire en weinig coherente verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS aflegde.

Zo verklaarde u dat de vader van uw vriendin, een kapitein in het leger van Guinee, een streng gelovig Moslim is en zijn dochter op 16 jarige leeftijd uithuwelijkt aan een veel oudere man, tevens streng gelovig en militair (Gehoor CGVS, p. 11 & p.16). Deze situatie van een streng gelovig milieu waarbinnen de dochter gedwongen werd om te huwen met een oudere man strookt echter niet met uw verklaringen over jullie gezamenlijke activiteiten (uitgaan, op restaurant gaan, dansen in de discotheek) en het feit dat zij tot haar 19e naar school ging (Gehoor CGVS, p. 18). U benadrukte bovendien hoe slecht haar man uw vriendin behandelde en hoe hij haar tijdens zijn aanwezigheid thuis streng controleerde (Gehoor CGVS, p. 17). In deze context komt het weinig plausibel over dat haar man, wanneer hij op missie was, maandenlang geen enkel contact zocht met zijn echtgenote en ook niet om haar via andere wegen te controleren (Gehoor CGVS, p.17). De door u geschetste gang van zaken kan niet overtuigen. Indien uw vriendin werkelijk in een streng en conservatief milieu vertoefde kan men zich moeilijk voorstellen dat zij gedurende de maandenlange afwezigheid van haar echtgenoot zonder enige controle van alle vrijheden zou kunnen genieten.

Het voorgaande komt nog des te meer tot uiting waar u verklaarde dat u tijdens de afwezigheid van haar man regelmatig bij uw vriendin in haar echtelijke woning bleef slapen. Het komt niet geloofwaardig over dat uw vriendin het zou riskeren om u maandenlang in het huis van haar man te laten overnachten terwijl de burens dit zouden kunnen opmerken en zij thuis door bezoek zou kunnen worden verrast. Uw verklaring dat uw vriendin, wanneer haar man op missie was, steeds alleen thuis was kon weinig overtuigen. Gevraagd of zij dan nooit bezoek ontving verklaarde u pas na aandringen dat haar moeder en broers wel afentoe langs kwamen, maar dat zij u hier steeds op voorhand van op de hoogte bracht (Gehoor CGVS, p. 19). Gevraagd of u, gezien het feit dat haar man een belangrijk militair is, niet bang was het risico te lopen samen gezien en verraden te worden, verklaarde u dat "huizen in Guinee ommuurde binnenplaatsen hebben" en dat mensen in Guinee een hekel hebben aan militairen en er daarom geen risico is dat de burens u zouden verraden (Gehoor CGVS, p. 18). Dit komt echter niet overeen met uw latere verklaring dat u de eerste nachten die u bij uw vriendin doorbracht de slaap niet kon vatten uit angst ontdekt te worden (Gehoor CGVS, p. 19). Bovendien is het simpelweg niet geloofwaardig dat jullie zo zouden kunnen vertrouwen op de discretie van de buurtbewoners. Ook uw verklaring over wat voor activiteiten jullie samen zoal deden (uitgaan, op restaurant gaan, naar de discotheek gaan, etc.) strookt in zijn geheel niet met het verhaal van een strikt geheime relatie (Gehoor CGVS, p. 18).

Gevraagd om het uiterlijk van uw vriendin te beschrijven bleef u erg oppervlakkig. U antwoordde initieel enkel dat zij voor u de allermooiste vrouw is, maar dat er over smaak niet te twisten valt. Wanneer u nogmaals werd gevraagd om het uiterlijk van uw vriendin te beschrijven beperkte u zich er toe te vertellen: "zij is groot, niet donker, niet heel donker, ook niet heel licht, zij is groot zoals ik. Zij droeg altijd een broek, zij wil altijd haar haar dragen zoals een sexy vrouw. Ik kan niet alle details over haar geven, ik heb u wel al wat informatie over haar gegeven" (Gehoor CGVS, p. 19). Gezien het feit dat u beweert gedurende twee jaar een intense relatie met haar te hebben onderhouden kan verwacht worden dat u meer in detail over haar zou kunnen vertellen. Het is bovendien weinig geloofwaardig dat u wel nog telefonisch contact had met uw vriendin nadat haar man, bewust van haar zwangerschap en uw rol daarin, haar bij haar ouders had achtergelaten, maar dat er sindsdien geen enkel contact meer is geweest. Ondanks uw langdurige en naar eigen zeggen zeer liefdevolle relatie geeft u ook niet aan sinds uw ontsnapping en vlucht naar België nog te hebben geprobeerd om contact met haar op te nemen.

Het wekt bovendien verbazing dat u, niettegenstaande dat u vervolging door hen vreest, amper kan vertellen over de familie van uw vriendin of haar echtgenoot. Als verschoning voor uw gebrek van kennis over de echtgenoot van uw vriendin of zijn familie haalt u aan dat voor haar enkel jullie relatie telde, zij helemaal niets over haar familie of man vertelde en ook niet wilde dat u er vragen over zou stellen (Gehoor CGVS, p. 17). Als verklaring voor uw erg beperkte kennis over de familie van A. (...) verklaarde u dat zij u niet over hen vertelde "omdat zij op dat moment niet met hen samenwoonde" (Gehoor CGVS, p. 17). Gezien het feit dat u gedurende meer dan twee jaar een verborgen relatie onderhield met A. (...) en het feit dat net haar familie en echtgenoot het grootste risico inhielden voor zowel jullie relatie als uw veiligheid, ondergraaft uw zeer beperkte kennis over deze personen de geloofwaardigheid van de door u geschetste relatie.

De voorgaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw relatie met A. (...). Dit voorgaande wordt verder bevestigd doordat uw verklaringen betreffende de zwangerschap van uw

vriendin en uw vaderschap evenmin geloofwaardig overkomen. Zo verklaarde u niet te weten op welke datum uw kind geboren is, noch wat het geslacht van de baby is. U kan ook niet bij benadering aangeven wanneer uw kind geboren is. Als verklaring hiervoor stelt u dat het laatste contact met uw vriendin dateerde van voor uw arrestatie en dat u sinds uw ontsnapping en de dood van uw moeder erg in de war bent (Gehoor CGVS, p. 21). Aangezien u eerder wel verklaarde dat uw vriendin u in augustus vertelde reeds twee maanden niet ongesteld te zijn geweest is het weinig geloofwaardig dat u ook bij benadering niet kan zeggen wanneer ze normaal gezien zou bevallen zijn. Gevraagd naar deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat "ouders in Guinee niet over seksuele relaties praten met hun kinderen" en dat "dergelijke verhalen taboe zijn" (Gehoor CGVS, p.19). Het is gezien uw opleidingsniveau echter weinig geloofwaardig dat u niet weet hoe lang een zwangerschap normaal duurt.

Wat het geslacht van het kindje betreft komt het trouwens weinig aannemelijk over dat, moest dit kindje werkelijk bestaan, u enerzijds wel van uw oom zou hebben vernomen dat het kindje nu bij de moeder verblijft (gehoor CGVS, p. 9) maar dat u in die context niet zou zijn te weten gekomen of het een jongen of een meisje was.

Aangaande het vaderschap van het kind legt u ook weinig coherente verklaringen af. U vertelde dat de man van uw vriendin na zijn drie maand durende missie thuis kwam en zijn vriendin meenam naar een dokter waar bevestigd werd dat zij zwanger was. Wanneer u werd gevraagd hoe de man van uw vriendin zeker kon zijn dat hij niet de vader van het kind was verklaarde u eerst dat hij voor zichzelf uitgerekend had dat hij de vader niet kon zijn (Gehoor CGVS, p. 20). Op de opmerking dat zijn drie maand durende afwezigheid het vaderschap toch niet per definitie uitsloot, aangezien uw vriendin ongeveer drie maand zwanger was, antwoordde u vervolgens te hebben gehoord dat er na de geboorte ook nog een DNA-test werd afgenomen (Gehoor CGVS, p. 20). Wanneer verdere vragen werden gesteld over deze DNA-test en u werd gevraagd hoe u het komt dat u noch de geboortedatum (bij benadering) noch het geslacht van uw kind kent, maar wél weet dat er een DNA-test heeft plaatsgevonden, antwoordde u ontwijkend (Gehoor CGVS, p. 21). Wanneer u even later werd gevraagd naar wat uw nonkel u tijdens uw laatste contact in oktober 2013 vertelde over de blokkering van uw huis antwoordde u niet op deze vraag maar kwam u in plaats daarvan terug op het verhaal over de DNA-test en verklaarde u dat u zelf ook niet gelooft dat deze heeft plaatsgevonden, "aangezien dit gewoon een te moeilijke test is om te doen in Guinee" (Gehoor CGVS, p. 22). Het feit dat u het bestaan van een DNA-test eerst aanhaalt om te verklaren hoe de echtgenoot van uw vriendin zeker kon zijn dat hij niet de vader was en u het bestaan van deze test vervolgens opnieuw in twijfel trekt wanneer u hier verder naar wordt gevraagd, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en meer specifiek uw verklaringen over uw vermeende vaderschap.

U verklaarde dat u tijdens het laatste gesprek met uw oom in oktober 2013 hoorde dat uw ouderlijke huis werd geconfisqueerd door de vader van uw vriendin als compensatie voor haar verloren toekomst. De vader van uw vriendin was op dat moment al meer dan een jaar, sinds september 2012, op de hoogte was van het feit dat u een kind zou hebben verwekt bij zijn dochter. U kan echter geen enkele verklaring aanbrengen waarom hij zo lang zou hebben gewacht om uw huis te confisqueren (Gehoor CGVS, p. 22). De geloofwaardigheid van de confiscatie van uw ouderlijk huis door de vader van uw vriendin wordt verder uitgehold door uw tegenstrijdige verklaringen over het lot van uw drie jongere broers. Eerst verklaarde u dat uw oom uw broers onder zijn hoede nam na de confiscatie van uw ouderlijke huis (Gehoor CGVS, p. 7). Wanneer u hier later opnieuw naar wordt gevraagd verklaart u echter dat zij al sinds de dood van uw moeder -een jaar eerder in september 2012- bij uw oom verblijven (Gehoor CGVS, p. 22).

U verklaarde tot slot Guinee te hebben verlaten met een paspoort dat uw oom voor u liet regelen. Op dit Guinees paspoort stonden uw eigen naam en foto (Gehoor CGVS, p. 13). Het feit dat u verklaart onder eigen naam de grenscontroles te zijn gepasseerd en het grondgebied te hebben verlaten terwijl u ontsnapt bent uit de gevangenis en vervolging vreest door militairen wekt enigszins verbazing. Wanneer u wordt gevraagd naar een verklaring voor deze tegenstrijdigheid verklaart u dat de militair die uw oom had ingeschakeld om u uit de gevangenis te helpen ontsnappen alles voor u heeft geregeld (Gehoor CGVS, p. 25). Indien in uw verhaal wordt meegestapt rijst echter de vraag waarom, als uw oom officieren uit het Guinees leger kan inschakelen om u uit de gevangenis te helpen ontsnappen, valse papieren te bezorgen en u vervolgens het land te laten ontvluchten, hij u niet tegen eventuele vervolging door de familie van uw vriendin zou kunnen beschermen. Gevraagd naar toelichting hierbij slaagt u er niet in om hier een bevredigend antwoord op te formuleren. U kan slechts opwerpen dat de officier aan uw oom vroeg om u niet in een hospitaal te laten opnemen wegens het risico dan te worden gearresteerd (Gehoor CGVS, p. 25).

Gezien u er niet in geslaagd bent om uw relatie met A. C. (...), haar zwangerschap van u en de daaruit volgende vervolging door haar familie en echtgenoot aannemelijk te maken, kan ook geen enkel geloof

gehecht worden aan uw verklaringen als zou u omwille van deze redenen zijn vervolgd, opgesloten en mishandeld.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Tijdens uw gehoor op het CGVS legde u zowel een geboorteakte als een convocatiebevel door de gendarmerie van Hamdallaye neer. Uit de aan uw administratief dossier toegevoegd informatie waarover het CGVS beschikt (SRB Guinee: *l'authentification des documents d'état civil et judiciaires*) blijkt dat de echtheid en geloofwaardigheid van zulke documenten niet kan worden nagegaan omwille van de wijdverspreide corruptie in Guinée en de grote verspreiding van valse en gefraudeerde documenten. In het licht van deze informatie kan aan deze stukken onvoldoende gewicht worden toegekend om op te wegen tegen de hierboven aangehaalde, op de geloofwaardigheid van uw verklaringen gebaseerde, beoordeling van de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, werd onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat

de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij in ernstige mate wordt aangetast door flagrante verschillen tussen haar initiële verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar vluchtrelaas tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, gezien zij in de familiesamenstelling bij de Dienst Vreemdelingenzaken naliët om de relatie met haar vriendin te vermelden, zij aangaf kinderloos te zijn en zij bovendien stelde dat haar moeder, M. D., nog in leven is, stelt verzoekende partij dat zij hiervan geen melding had gemaakt in de familiesamenstelling bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat dit alles deel uitmaakt van haar asielrelaas en zij ervan uitging dat het volstond dat zij dit uiteenzette in haar asielrelaas. Bovendien maakt zij in de vragenlijst d.d. 7 december 2012 wel degelijk gewag van haar vriendin en haar zwangerschap, zodat bezwaarlijk gesteld kan worden dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 december 2013 een nieuw relaas uit de doeken zou hebben gedaan.

2.2.2.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij niet verweten kan worden dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de familiesamenstelling heeft aangegeven dat zij kinderloos is, daar zij op dat moment inderdaad nog kinderloos was. Uit haar latere verklaringen op het Commissariaat-generaal kan immers afgeleid worden dat A. op het moment van het interview van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat plaatsvond op 5 december 2012 (administratief dossier, stuk 20), slechts vijf à zes maanden zwanger was (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2013, p. 21). Dat zij bij het invullen van de familiesamenstelling heeft aangeduid geen kinderen te hebben, is *op zich* dan ook niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Evenwel werd door verzoekende partij bij het invullen van de familiesamenstelling eveneens verklaard dat zij geen familieleden heeft in de categorie “*Echtgenoot/-genote / Vrient(-in) / Verloofde of de persoon met wie u kinderen heeft*” en dat haar moeder nog in leven is (administratief dossier, stuk 20). De uitleg van verzoekende partij dat zij van haar relatie en van het overlijden van haar moeder geen melding had gemaakt in de familiesamenstelling omdat zij ervan uitging dat het volstond dat zij dit uiteenzette in haar asielrelaas, kan allesbehalve overtuigen. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. In dit licht is het dan ook geenszins aanvaardbaar dat verzoekende partij in de familiesamenstelling aanduidt dat zij geen relatie heeft en dat haar moeder nog in leven is. Daar deze elementen – de relatie met haar vriendin en haar zwangerschap en de moord op haar moeder door haar vervolgers – kernelementen zijn van het asielrelaas van verzoekende partij, ondermijnt deze vaststelling dan ook reeds de geloofwaardigheid van verzoekende partij. Het feit dat verzoekende partij in de vragenlijst (administratief dossier, stuk 19) wel melding maakt van de relatie met haar vriendin en haar zwangerschap is niet van aard afbreuk te doen aan deze vaststelling, daar het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij de familiesamenstelling werd ingevuld reeds plaatsvond op 5 december 2012 (administratief dossier, stuk 20), terwijl de vragenlijst door verzoekende partij werd meegenomen en pas achteraf werd ingevuld, met name op 7 december 2012, en vervolgens per fax werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 19).

2.2.3.1. Waar verwerende partij stelt dat de door verzoekende partij geschetste situatie van een streng gelovig milieu waarbinnen A. gedwongen werd om te huwen met een oudere man niet strookt met haar verklaringen over hun gezamenlijke activiteiten (uitgaan, op restaurant gaan, dansen in de discotheek) en het feit dat zij tot haar 19^e naar school ging en dat het geenszins geloofwaardig is dat A. gedurende de maandenlange afwezigheid van haar echtgenoot zonder enige controle van alle vrijheden zou kunnen genieten, voert verzoekende partij aan dat A. de mogelijkheid had om uit te gaan, omdat zij niet langer bij haar streng religieuze familie woonde en omdat haar echtgenoot, die haar inderdaad bij zijn aanwezigheid streng controleerde, vaak van huis was, in welke periodes er derhalve geen controle was.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het geenszins aannemelijk is dat de echtgenoot van A. haar enerzijds tijdens zijn aanwezigheid thuis streng controleerde, maar anderzijds, wanneer hij op

missie was, hij maandenlang geen enkel contact zocht met zijn echtgenote en tevens naliet om haar via andere wegen te controleren. Met de loutere herhaling door verzoekende partij dat het inderdaad zo was dat de echtgenoot van A. haar bij zijn aanwezigheid streng controleerde, maar haar niet controleerde wanneer hij op missie was, verklaart verzoekende partij op geen enkele manier dit tegenstrijdig gedrag van de echtgenoot van A..

2.2.4.1. Wat betreft de opmerking van verwerende partij dat het niet geloofwaardig overkomt dat A. het zou riskeren om verzoekende partij maandenlang in het huis van haar man te laten overnachten terwijl de burens dit zouden kunnen opmerken en zij thuis door bezoek zou kunnen worden verrast en dat ook de verklaring van verzoekende partij over wat voor activiteiten zij samen zoal deden in zijn geheel niet strookt met het verhaal van een strikt geheime relatie, oppert verzoekende partij dat er weinig gevaar was dat de burens aan de echtgenoot van A. informatie zouden geven, aangezien haar echtgenoot een militair was die per definitie sociaal niet graag gezien is. Als zij uitgingen, was dit overigens op plaatsen waar alleen jonge mensen waren, zodat er ook geen gevaar was dat familie van de echtgenoot van A. hen daar zou zien. Voorts geeft zij aan dat zij inderdaad de eerste nacht bij A. bang was dat haar echtgenoot opeens zou thuiskomen, maar evenwel verdween deze angst nadat A. haar gerustgesteld had en omdat dit effectief ook nooit gebeurde. Verzoekende partij erkent ten slotte dat de relatie met A. inderdaad een risico was, maar zij wijst er tevens op dat wanneer men iemand graag ziet, men dit risico er bij neemt.

2.2.4.2. Vooreerst acht de Raad het geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij en A. dermate zouden vertrouwen op de discretie van de buurtbewoners. Dit geldt des te meer gezien uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij erg bang was dat de echtgenoot op de hoogte zou geraken van hun relatie (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2013, p. 19).

Voorts is het feit dat verzoekende partij en A. samen op restaurant gingen en naar de discotheek gingen om te dansen – duidelijk activiteiten waarbij zij hun relatie in de openbaarheid brachten – allesbehalve verenigbaar met de verklaring van verzoekende partij dat zij een strikt geheime relatie zouden hebben gehad. De loutere opmerking dat zij enkel uitgingen op plaatsen waar alleen jonge mensen waren, kan niet overtuigen. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij en A. reeds de broers van A. waren tegen gekomen in een discotheek (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2013, p. 10). Het is dan ook allesbehalve uitgesloten dat ook kennissen, vrienden of familieleden van de echtgenoot van A. verzoekende partij en A. op deze openbare plaatsen zouden opmerken.

2.2.5.1. Omtrent de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij erg oppervlakkig bleef in haar beschrijving van het uiterlijk van haar vriendin, dit terwijl zij beweert gedurende twee jaar een intense relatie met haar te hebben onderhouden, stelt verzoekende partij dat zij het moeilijk vond om een beschrijving te geven van A., daar zij niet goed wist wat er precies van haar verwacht werd. Overigens heeft de *protection officer* hierover niet veel extra vragen gesteld, zodat aan verzoekende partij niet echt de kans werd gegeven veel meer informatie te geven.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat aan verzoekende partij herhaaldelijk gevraagd werd een beschrijving te geven van het uiterlijk van haar vriendin (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2013, p. 19). De bewering van verzoekende partij dat zij de kans niet zou hebben gehad om hierover meer uitleg te geven, is dan ook niet ernstig. Door verzoekende partij werd evenwel telkens een erg beperkte en algemene beschrijving gegeven. Indien verzoekende partij werkelijk gedurende twee jaar een intense relatie met A. heeft gehad, kan van haar evenwel verwacht worden dat zij een meer gedetailleerde beschrijving van haar vriendin kan geven. Desbetreffende motivering van de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekende partij wel nog telefonisch contact had met haar vriendin nadat haar man, bewust van haar zwangerschap en haar rol daarin, haar bij haar ouders had achtergelaten, maar dat er sindsdien geen enkel contact meer is geweest, voert verzoekende partij aan dat zij geen contact meer durft opnemen met haar. Dat zij momenteel geen contact meer heeft met A. verandert evenwel niets aan het feit dat zij wel degelijk een zeer liefdevolle relatie met haar heeft gehad.

2.2.6.2. De Raad is echter van mening dat het geenszins overtuigend is dat verzoekende partij, die reeds eerder een aanzienlijk risico nam door een relatie aan te gaan met A. en die bovendien in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat zij uit liefde voor A. bereid was om risico's te nemen, geen contact opneemt met A. uit angst. Verzoekende partij brengt dan ook geen enkele plausibele reden aan waarom

zij sinds haar ontsnapping en vlucht naar België geen enkele poging heeft ondernomen om contact met A. op te nemen, waarmee zij naar eigen zeggen nochtans een langdurige en zeer liefdevolle relatie had. Deze vaststelling kan niet anders worden omschreven dan een flagrante desinteresse die verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.7.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij, niettegenstaande dat zij vervolging door hen vreest, amper kan vertellen over de familie van haar vriendin of haar echtgenoot, meent verzoekende partij dat dit helemaal niet zo verwonderlijk is aangezien hun relatie voor hen verborgen was. Verzoekende partij ontmoette hen dan ook nooit, waardoor het logisch is dat er niet veel over hen gesproken werd.

2.2.7.2. Het loutere gegeven dat de relatie van A. en verzoekende partij geheim was en dat verzoekende partij dan ook nooit de ouders van A. ontmoette, volstaat geenszins om haar beperkte kennis omtrent de familie van haar vriendin of haar echtgenoot te verklaren. Immers is het totaal onaannemelijk dat verzoekende partij, die gedurende meer dan twee jaar een verborgen relatie onderhield met A. waarbij net de familie van A. en haar echtgenoot het grootste risico inhielden voor hun relatie en veiligheid, nauwelijks iets weet van deze personen waarvan zij vervolging vreest.

2.2.8.1. Waar verwerende partij opmerkt dat de verklaringen van verzoekende partij betreffende de zwangerschap van haar vriendin evenmin geloofwaardig overkomen, daar zij verklaarde niet te weten op welke datum haar kind geboren is en evenmin wat het geslacht van de baby is en daar zij zelfs niet bij benadering kan aangeven wanneer haar kind geboren is, wijt verzoekende partij deze onwetendheden aan de hectische gebeurtenissen. Hierdoor kan zij inderdaad niet zeggen wanneer A. precies bevallen is. Haar oom wist haar enkel te vertellen dat A. nu samen met haar kindje woonde, maar gaf noch informatie over de geboortedatum, noch over het geslacht.

2.2.8.2. De Raad merkt vooreerst op dat door verwerende partij eveneens werd vastgesteld dat verzoekende partij zelfs niet bij benadering kan aangeven wanneer haar vriendin normaal gezien zou bevallen zijn, dit terwijl zij nochtans eerder wel verklaarde dat haar vriendin haar in augustus vertelde reeds twee maanden niet ongesteld te zijn geweest en van verzoekende partij gezien haar opleidingsniveau verwacht kan worden dat zij weet hoe lang een zwangerschap normaal duurt. Verzoekende partij laat deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Verder kan verzoekende partij de vastgestelde onwetendheden niet louter wijten aan de hectische gebeurtenissen. Immers blijkt uit haar verklaringen duidelijk dat haar oom in de mogelijkheid was om informatie te verkrijgen omtrent A. en haar baby. Zo heeft verzoekende partij van haar oom vernomen dat het kindje nu bij de moeder verblijft en dat de echtgenoot van A. een DNA-test zou hebben afgelegd waaruit bleek dat hij de vader niet was van het kind (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2013, p. 9 en 20-21). Bovendien sluit verzoekende partij zelf niet uit dat haar oom wel zou weten wanneer het kind geboren is of wat het geslacht is (*"Uw nonkel is dan via de chef de quartier te weten gekomen over de DNA test, hoe komt het dan dat hij niet weet wanneer uw kind geboren is of wat het geslacht is? (...) Misschien heeft de chef het aan mijn oom verteld, maar die heeft het niet aan mij verteld."* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2013, p. 21-22)). Dat verzoekende partij, waarvan minstens enige persoonlijke interesse desbetreffend mag worden verwacht, hiernaar niet heeft gepolst tijdens haar gesprek met haar oom, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.9.1. Inzake de vastgestelde incoherenties in de verklaringen van verzoekende partij aangaande het vaderschap van het kind, en meer bepaald omtrent de vraag hoe de echtgenoot van A. zeker kon zijn dat hij niet de vader van het kind was, oppert verzoekende partij dat zij wel degelijk verklaard heeft dat het via tijdsberekening was dat de echtgenoot van A. wist dat hij de vader niet was. Daarnaast vermeldde zij dat zij via haar oom had vernomen dat er ook een DNA-test zou zijn afgelegd, al weet verzoekende partij niet of dit effectief ook het geval was.

2.2.9.2. Bovenstaand verweer is allesbehalve van aard de uitgebreide motivering van verwerende partij desbetreffend te weerleggen. Immers stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij inderdaad aanvankelijk verklaard heeft dat de echtgenoot van A. voor zichzelf heeft uitgerekend dat hij de vader niet kon zijn. Evenwel wijst verwerende partij er vervolgens op dat wanneer verzoekende partij geconfronteerd werd met de opmerking dat de drie maand durende afwezigheid van de echtgenoot van A. zijn vaderschap niet per definitie uitsloot, aangezien A. ongeveer drie maand zwanger was, zij

antwoordde dat er na de geboorte ook nog een DNA-test werd afgenomen. Nadat er verdere vragen hierover werden gesteld, antwoordde verzoekende partij ontwijkend en later tijdens haar gehoor kwam zij terug op het verhaal over de DNA-test en verklaarde zij dat zij zelf ook niet gelooft dat deze heeft plaatsgevonden. Deze incoherente verklaringen doen dan ook afbreuk aan de verklaringen van verzoekende partij over haar vermeende vaderschap.

2.2.10.1. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij geen enkele verklaring kan aanbrengen waarom de vader van A. zo lang zou hebben gewacht om het huis van verzoekende partij te confisqueren en dat de geloofwaardigheid van de confiscatie van haar ouderlijk huis door de vader van A. bovendien verder uitgehold wordt door haar tegenstrijdige verklaringen over het lot van haar drie jongere broers, stelt verzoekende partij dat de confiscatie van haar huis wellicht gebeurde om zo aan A. en haar baby de nodige materiële hulp te geven. Het is dan ook niet onlogisch dat dit later gebeurde. Wat betreft haar broers, geeft verzoekende partij aan dat deze wel degelijk reeds sinds het overlijden van haar moeder bij hun oom verblijven. De verklaring zoals weergegeven op pagina 8 van het gehoorverslag moet dan ook een vergissing zijn.

2.2.10.2. De opmerking van verzoekende partij dat de confiscatie van haar huis wellicht gebeurde om aan A. en haar baby de nodige materiële hulp te geven, verklaart evenmin waarom de vader van A. het ouderlijk huis van verzoekende partij niet eerder heeft geconfisqueerd en waarom de vader van A. pas lang na de bevalling het huis geconfisqueerd heeft (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2013, p. 22). Bovendien verklaarde verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 december 2013 nog dat haar huis geconfisqueerd werd als compensatie voor de verloren toekomst van A. (*"Ik denk dat de ouders van mijn vriendin dat hebben gedaan omdat volgens hen hun dochter niet alles mag verliezen. Haar man verliezen en ook bij mij alles verliezen, daarom hebben ze het huis afgepakt voor haar"* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2013, p. 22)). In het licht van deze verklaring is het dan ook opmerkelijk dat de vader van A., die reeds sinds september 2012 op de hoogte was van het feit dat verzoekende partij een kind zou hebben verwekt bij zijn dochter, pas een jaar later het ouderlijk huis van verzoekende partij confisqueert.

Dat aan de confiscatie van het ouderlijk huis van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht, wordt bovendien verder bevestigd door de tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij aangaande het lot van haar drie jongere broers. Dienaangaande kan de bewering van verzoekende partij dat haar verklaring zoals weergegeven op pagina 8 van het gehoorverslag een vergissing is, geenszins worden bijtreden door de Raad. Desbetreffende verklaring wordt als volgt weergegeven in het gehoorverslag:

"Hoe komt het dat het uw oom is die voor uw broers zorgt?"

Toen ons huis door de militairen werd geblokkeerd heeft mijn oom mijn broers meegenomen en hij heeft hen bij zijn thuis gebracht" (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/12/2013, p. 7-8). Indien haar broers werkelijk reeds sinds de dood van haar moeder, een jaar eerder in september 2012, bij haar oom verbleven, is het allesbehalve plausibel dat verzoekende partij zich hieromtrent zou vergissen. In zoverre verzoekende partij zou doelen op een vergissing vanwege de *protection officer* of de tolk, merkt de Raad op dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel bestaat dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij niet zonder meer kan verwijzen naar één versie van haar verklaringen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren en vraagstellingen, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. De Raad besluit dan ook dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid onverminderd overeind blijft.

2.2.11.1. Waar verwerende partij zich afvraagt waarom, als de oom van verzoekende partij officieren uit het Guineese leger kan inschakelen om verzoekende partij uit de gevangenis te helpen ontsnappen, valse papieren te bezorgen en haar vervolgens het land te laten ontvluchten, hij haar niet tegen eventuele vervolging door de familie van haar vriendin zou kunnen beschermen, voert verzoekende partij aan dat deze militair haar niet kon helpen, aangezien deze anders zelf in de problemen zou

komen. Zij wijst erop dat het in Guinee onmogelijk is om als burger een klacht neer te leggen tegen een militair of om als burger een klacht van een militair tegen te spreken.

2.2.11.2. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaand verweer wederom geen bevredigend antwoord biedt op de vraag waarom haar oom haar niet tegen eventuele vervolging door de familie van haar vriendin zou kunnen beschermen, gezien blijkt dat deze wel officieren uit het Guineese leger kan inschakelen om verzoekende partij uit de gevangenis te helpen ontsnappen, om haar valse papieren te bezorgen en haar vervolgens het land te laten ontvluchten. Derhalve blijkt haar oom connecties te hebben die bovendien reeds bereid waren verzoekende partij te helpen. De opmerking dat de militair verzoekende partij niet kon helpen, daar deze anders zelf in de problemen zou komen, kan dan ook niet overtuigen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief. Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus “Guinee: veiligheidssituatie”, oktober 2013).”*. De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het motief aangaande de niet vermelding van haar kind bij de invulling van de familiesamenstelling – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT